

Imprimat legal

2 APR. 1927

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 „
Pe un pătrar de an	40 „
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:	
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 1208 E ex. 1927.

Notă oficială.

Direcțiunea Generală a Poștelor, Telefoanelor și Telegrafelor întocmește de prezent lucrările pregătitoare, în vederea îndeplinirii formalităților cerute, pentru aducerea în țară a depozitelor de numerar și titluri, pe cari supușii români le au depuse la Cassele postale de economii din Viena și Budapesta.

Dreptaceea atragem luarea aminte, că întrucât comune, respectiv instituțiuni de ale noastre bisericesti au revendicări față de cele două casse postale de economie, să se adreseze îndată oficiului postal din localitatea unde funcționează, pentru a obține relațiunile convenite, în scop de a face formele legale, în vederea aranjării acelor revendicări.

Caransebeș, la 21 Martie 1927.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Traian Badescu.

Nr. 4163 B 1926.

Notă oficială.

Institutul de editură al Sf. Episcopiei a Râmnicului Noul Severin întreprinzând imprimarea lucrărilor de folos imediat pentru activitatea atât misionară cât și liturgică în parohii a Cucernicilor Preoți a scos în timpul din urmă pe lângă manualul „Lecțiuni de Catehizare” de Pr. Ioan Tomescu și un „Manual de practică liturgică” de Pr. D. Lungulescu.

Recomandăm Onoratei Preoțimi aceste două lucrări cari se pot comanda prin Librăria noastră diecezană.

Caransebeș, la 20 Ianuarie 1927.

Filaret Musta

Arhiereu, Vicariu episcopesc.

Cultul și postul.

Conștientă de puterea și chemarea sa, biserica, urmând exemplul Mântuitorului, ca o mamă bună și iubitoare, pune la îndemâna fiilor săi diferite mijloace cu ajutorul cărora să poată eși biruitori în lupta ce duc neîncetat și la tot pasul cu plăcerile și patimile lumii-acesteia și să se instruiască și întărească în adevărurile de credință și morală.

Spre a corespunde acestei chemări și spre a da o și mai mare eficacitate mijloacelor oferite, biserica nu se mulțumește numai cu aceea că s'a îngrijit ca toți slujitorii să-i predice cuvântul „cu timp și fără timp”, credincioșii să țină și să îndeplinească poruncile sale, ci a luat și o mulțime de măsuri în aleătuirea ritualului, ceremoniilor și a întregului cult în așa fel ca pe de o parte să cuprindă în mod simbolic adevărurile vecinice ale învățături sale divine, iar pe de alta să fie un pedagog care să ajute — ba chiar să înlocuiască — pe preot în întoarcerea întărirea și conducerea creștinilor spre mântuire.

Lucrul acesta se poate vedea din faptul că prin cultul său biserica pregătește pe creștini pentru sărbătorile mari creștinești de peste întreg anul, dar mai ales din dispozițiile dinaintea și din timpul postului celui mare, care este cel mai vechiu, instituit de însiși sf. Apostoli după exemplul Mântuitorului, care a postit patruzeci de zile în pustia Carantaniei. Din această cauză i-s'a mai dat și numirea de „...zilele patruzecimii cari sunt sfințite prin ajunare”... după cum zice Origen sau „...noi ajunăm una patruzecime,

după tradițiunea Apostolilor...“ dupăcum se exprimă fer. Ieronim.

În tot acest timp, creștinul era dator să ajuneze și să postească. Scopul postului — prin care se înțelege abținerea dela mâncări de natură animală și dela băuturi ațăătoare — și al ajunării, — care era cu mult mai aspră neingăduindu-se mâncarea nici chiar a alimentelor de natură vegetală de cât odată pe zi, după orele 9 seara și atunci numai după săvârșirea sfintei liturgii înainte sfințite — era reculegerea sufletească, pregătirea prin curățirea de păcate, prin umilință și pocăință pentru sărbătoarea cea mare a învierii Domnului.

Folosul lor era recunoscut încă din vechime, căci la ajutorul lor se recurgea întotdeauna când cineva trebuia să se pregătească atât pentru sărbătorirea, cât și pentru săvârșirea faptelor mari. În post și rugăciune petreceau Dreptii și Proorocii Vechiului Testament; în ajunare și meditare a petrecut Mântuitorul; cu ajunare, post și rugăciune însoțite de fapte bune a pregătit biserica pe sfinții martiri și mucenici; cu aceleași mijloace ne ajută și azi să câștigăm împărăția cerească!

Numai cu post și ajunare poate omul să-și înfrâneze dorințele și să-și îndepărteze plăcerile, a căror satisfacere duce la îmbuibare și-l îngreuiază îndepărtându-l din călea virtuții!

Numai prin post și ajunare se stabilește un echilibru între trup și suflet, dându-i-se posibilitatea sufletului de a se ridica și conduce trupul!

Și dintre toate posturile cel mai greu de îndeplinit era acesta al patruzecimii, pentru că în tot timpul lui creștinul era obligat să ajuneze cinci zile din săptămână, iar restul de două — Sâmbătă și Duminecă — să postească. Fiecare din zilele de ajunare am spus că se încheia cu săvârșirea sfintei liturgii înainte sfințită. Aceste ajunări erau însă atât de aspre și se țineau cu atâta strictețe, încât, spre a nu se turbura atmosfera de meditare și căință, în timpul lor nu se serbau nici chiar zilele sfinților martiri, ci se treceau Sâmbăta și Dumineca. De prisos deci să mai adaug că în acest timp, ca și în celelalte posturi, nunțile erau oprite, iar legile statului — mai târziu — opreau jocurile teatrale, petrecerile, desfătările, etc.

Cum însă postul și chiar ajunarea, care cu timpul se redusese tot la post din pricina greutății de a se ținea, reducându-se totodată și numărul liturgiilor înainte sfințite numai la două — Mercurea și Vinerea — și încă înainte de masă, cereau multă trudă, multă putere de stăpânire — cu atât mai grea și mai mare cu cât creștinul se luptă cu dorințele și patimile sale — biserica, cu dragostea și înțelepciunea sa, vine în ajutorul creștinului ce pornește pe drum greu și spinos și, prin anumite dispozițiuni de cult, îl pregătește, îi face trecerea treptat, îl ajută în hotărâre și-l întărește în calea sa!

Așa ne explicăm de ce cu trei săptămâni înainte de a începe acest post, își începe pregătirea și ca să-și ferească credincioșii ca nu cumva să ajungă la un formalism sec, nu cumva să atribuie postului alt rost de cât cel adevărat socotindu-l singur în stare de a te mântui, că, adică, poți să faci tot felul de blăstămății: să vorbești de rău, să dușmănești, să minți, să turi și să omori chiar, dacă postești... Dumnezeu te iartă!?... biserica instituește Dumineca Vameșului și Fariseului. Evanghelia zilei punând în fața creștinilor pe cei doi bărbați, îi învață că postul nu are nici un rost dacă nu este însoțit de fapte bune, de inimă curată, înfrântă, zdrobită și înoită întru cele dintru înăuntru cu Duh drept. Mai mult; spre a-i feri cu totul de această greșală, biserica hotărăște ca să nu se postească nici în zilele de Mercuri și Vineri din acea săptămână.

Spre a-și feri credincioșii de cealaltă extremă, credința că postul nu ajută la nimic și deci pot să-și petreacă viața numai în desfătări și îmbuibări fără nici o grijă, biserica în dumineca următoare le pune în față, prin evanghelia zilei, fapta fiului rătăcit și risipitor și întărește învățăturile date în săptămâna trecută.

Dupăce și i-a pregătit astfel arătându-le care este calea ce duce la mântuire, știind cât este de grea de urmat biserica, în Dumineca lăsatului sec de carne le pune în față înfricoșata scenă a judecării viitoare cu răsplătirea celor buni și pedepsirea celor răi.

Aceasta este săptămâna de tranziție către postul greu și aspru, căci li se oprește să mai mănânce carne. Dupăce se termină și săptămâna albă, în Dumineca căreia în Ev. zilei li se mai

dă încă odată sfatul ca să-și însoțească postul cu ertarea greșalelor aproapelui, să-și ridice ochii către cer, departe de lumea aceasta și-i învață ca acolo să-și adune comori sufletești, ferite de furi, molii și rugină, amintindu-le că unde le este comoara acolo le este și sufletul, începe postul cu toate asperitățile lui.

Și în acest timp, cu atât mai mult, în Evangheliile duminicale biserica îi îndeamnă, ajută și întărește arătându-le — în Dumineca I — că numai cu credință tare putem ajunge la liman, iar — în Dumineca II — că numai stăruind în această credință Fiul Omului, care a făcut atâtea minuni, ne va mântui și pe noi. În Dumineca III, când creștinii luptă din greu spre a nu fi lăsați să se înfricoșeze și să le slăbească tăria, biserica le vorbește, le arată cât de grea e viața în care ca să te poți mântui trebuie să-ți porți în spate crucea grea a privațiunilor și a luptei cu păcatul! Le mai arată că crucea lor, suferințele lor, sunt prea mici pe lângă crucea dusă de Mântuitorul și suferințele îndurate de bună voie pentru mântuirea noastră. În duminica viitoare, ca o întărire a celor învățate până aci, în Ev. zilei se arată precis importanța pe care o are postul și rugăciunea și ajutorul lor cel nebirit nici chiar de diavolul.

De acum postul se apropie de sfârșit! Creștinii se luptă din greu cu ispita! Ce alt lucru i-ar putea întări mai mult de cât comparația suferințelor lor cu ale blândului Isus!! Deaceia și biserica în Evangheliile duminicilor următoare le pune în față tot ce are să i-se mai întâmple: intrare triumfală, vânzare, umilită, restignire și încheie cu triumful, cu sărbătorirea bucuriei celei mari, cu învierea!

Și așa ferit și îndrumat ca de o mamă bună, creștinul ce ascultă de sfaturile și îndeplinește poruncile bisericeii cu adevărat se pregătește, în lumea aceasta, pentru câștigarea fericirii vecinice!

D. P.

Predică

la înmormântarea preotului veteran
Simeon Ciulin din Răcășdia.

„De-ați fi din lume, lumea ar iubi pre al său; iar că nu sunteți din lume, de-aceia Vă urește pre voi lumea”. Ioan XV. 19.

Iubiți creștini!

Ducem la lăcașul cel de veci pe un frate în Christos, părintele Simeon Ciulin din Răcășdia, care a servit altarul Domnului 56 de ani. Moare în vârstă frumoasă, de 81 de ani. Născut în Răchitova, sat lipit de Oravița, în anul Domnului 1846, este hirotonit la 22 Martie 1869. O lună de zile îl desparte de aniversarea la 22 Martie 1927, alor 58 de ani ai preoției. Cătatul pus în fruntea cuvântării mele are un înțeles adânc, pentru că aruncând o privire asupra vieții noastre preoțești, delă începutul ei și în toată dezvoltarea vieții pastorale, vedem, că este o luptă nescurmată între duhul lumii și Duhul evangheliei Mântuitorului nostru Isus Christos.

Duhul lumii, caută mulțumiri trecătoare, pe când preoțimea luptă, ca lumea să caute mulțumirea eternă.

Lumea, născută din răul păcatului rătăcește „întru întunerec și în umbra morții”, preotul este dușmanul păcatelor, propăvăduitorul virtuților, amic al luminei, este deci prea natural, că între aceste două lumi vedem o luptă continuă, care sub aripa ocrotitoare a divinității Isus, va eși la sfârșit, biruitoare pentru preot, pentru că așa ne învață: „îndrăzniți, nu Vă temeți; eu am biruit lumea”.

Fratele nostru Simeon Ciulin avea o fire blândă și mult îngăduitoare. Cu toate acestea, „pentru că nu era din lume”, a fost puțin înțeles; iar îndrumările, sfaturile, învățăturile lui, le luau unii de bune, alții le socoteau că sunt spuse numai din datoria profesiei și treceau nepăsători înainte. Trebuiau să vadă în bunătatea inimii lui și în pacea sufletului comoara înaltă a darului preoției, căci în fața tuturor loviturilor, cărora un om pământean este supus, s'a plecat fără să cârtească. Cu cei-ce erau voioși, era și el; cu cei-ce plângeau, plângea și el; cu cei-ce munceau, muncea și el mai mult decât toți, iar cu făcătorii de rele, cu spărgătorii averilor și ai caselor nu s'a împrietenit nici odată.

Cu toate acestea, se părea, la înseratul vieții sale, că poporul a încetat a-l mai căuta, în durerile și necazurile, ori în bucuriile lui! Iar de la dureroasa lui despărțire de altar, când puterile nu-l mai slăbeau, ca să săvârșească sfânta liturghie, lumea trecând pe lângă casa lui, părea nepăsătoare, ba tineretul, nici nu-și mai ridica pălăria să-l salute. „Taica popa” îmbătrânise. Dar, în dimineața zilei în care surise, clopotele bisericii, bătând rar și cu restimpuri, amintau credincioșilor din Răcășdia, că a murit popa Simeon, era o mare fărâșă. Precum adâncurile frții să răscopesc, când s'abate ceasul

furtunii; precum văjăie apele umflate de torenții de ploaie, de să ridică valuri, valuri, să potopească lumea, așa de-o dată întreg poporul meu fu sculat, din așternut și satul întreg pornea, ca spre un sfânt loc de peregrinare, la casa popii Ciulin: Și atunci, cel aproape uitat, e căutat de toate părțile; cel mort par'că înviează și dă iarăș povețe și îndemnuri blânde poporului! Unul spune, iacă a murit taica popa; vedēți: el m'a botezat pre mine! Dumnezeu să-l ierte, și ese plângând, de părea că-și frânge coșul peptului. Altul spune: odată eram năcăjit și sărac. Taica popa mi-a deschis mintea. Și acuma trăiesc îndestulat. Erte-l Dumnezeu, că bun om a mai fost pe lumea aceasta.

Dacă pe cineva l-a văzut, că nu duce o vieață casnică cum trebuie, punia să-l roage pentru cununie. Și-o făcea cu drag.

La cei bolnavi alerga în orice vreme. Pregătea sufletul celor gătiți de drumul veșniciei, cu sfânta taină a mărturisirii, ca să poată primi cu vrednicie marea înfricoșata și sfântita taină cuminecătură.

Casa e plină de popor, bărbați și femei; fac mătânii, doar popa Simeon e îmbrăcat de slujbă în vesminte de liturghie, trebuie să-și ieie toți rămas bun. El merge să le pregătească tuturor loc, ca să-i asculte, în ceruri, înaintea Domnului, eterna liturghie. Imi închid ochii trupului, pentru a vedea numai cu ochii sufletului. Pălcuri de oameni și femei cu luminile în mâni, cu busuioac și alte flori, multe legate de fiecare lumină, îi văd mergând la casa preotului, îmbrăcați de sărbătoare; triste convoiuri, mari și nemăsurate dureri, adâncă religiositate. Și iarăș privesc cu ochii, firești și dobândesc din nou convingerea, cât e de frumoasă și plină de farmec dumnezeesc chemarea preotească! Acum îmi picură în suflet iarăș oleiul mângâietor al speranței și bucuriei, care nu pot fi cuprinse în cuvinte omenești. Da, preotul merită această onoare, pentru că pe de asupra patimilor omenești, el este omul tuturor. Pentru a face înțeleasă vorba aceasta, vă citesc aici verificarea ei.

Celebrul poet francez A. de Lamartine spune: „In fiecare parohie este un om, care este al tuturor, pentru că este părintele sufletesc al tuturor, carele este chemat ca martor, ca sfătuitor, ori ca reprezentant la toate actele cele mai șolemne ale vieții; care-l ia pre om dela sânul mamei sale și nu-l lasă decât la mormânt; carele binecuvintează și sfințește leagănul, nunta, patul morții și sicriul; un om, pe care copilații se obișnuiesc a-l iubi și a-l venera; pe carele necunoscutul îl numește „părinte“; la picioarele cărnia creștinii merg a depune mărturiile lor cele mai intime; un om, care prin starea sa este mângâitorul tuturor nenorocivilor sufletului și ale trupului: carele nefiind de nici o treaptă socială, aparține, de-o potrivă, tuturor claselor. Claselor de jos, prin vieața sa săracă și adese ori, prin umilința nașterii; claselor înalte prin edu-

cația, știința și înălțarea simțămintelor, ce inspiră și recomandă o religie filantropică; un om, în sfârșit, care știe toate, care are dreptul de-a spune toate și al cărui cuvânt cade de sus asupra inteligențelor și asupra inimilor, cu autoritatea unei misiuni dumnezești. Acest om e preotul!”

„Neamul Românesc“ Anul al VII-lea, Nr. 141—3. La telegrama mea, prin care anunțam Prea Sfințitului episcop diecezan, cazul acesta de moarte, am primit telegrafic, următorul prea grațios răspuns: „*Implorăm binecuvântarea lui Dumnezeu, asupra în Domnul Adormitului preot Simeon Ciulin. Episcopul Iosif*“. Arhierul iubit și-a adus aminte de veteranul nostru frate Simeon, pentru care înalță onoare preoției, în frunte cu protopresbiterul tractual îi exprimă recunoștință profundă, asigurându-l de supunere și iubire sinceră.

În afară de activitatea dezvoltată, ca preot în Răcășdia, părintele Simeon a mai administrat cu bune rezultate, în anul 1890 și parohia Vrăniuț; iar în anul 1904 a lucrat cu deosebit zel la despărțirea Rămânilor de Sârbi. A câștigat cu rizicul de-a fi distrus, cimiterul românilor, fixând dreptul nostru pe teritorul cimiterului, prin o cruce românească, așezată, prin surprindere, la miez de noapte, cu mâna-i proprie, după-ce tot cu mâna-i proprie o cioplise și o lucrase cu multă măiestrie. Sârbi l-au urât pentru aceasta, ceace nu ne împiedecă a constata acest fapt vrednic de toată lauda.

Prea Sfinția Sa, fericitul, de pie memorie, Ioan Popasu, la 23 Martie 1869, par'că presimția, când iscălise actul de introducere în parohia Răcășdia, că are să devine un preot zelos și cucernic. Sub Nr. 298/1869, între altele iată ce spunea: „*Am denumit de administrator parohial în Răcășdia, pe teologul absolut Simeon Ciulin, născut în Răchitova, la anul 1846, care, având calitățile cerute, atât în privința științei, cât și a moralului, de oarece dânsul, afară de cursul preparandial și patru clase gimnaziale, a absolvat și științele teologice în institutul nostru diecezan, cu calcul de eminentă și cu purtare morală exemplară*“, ceace s'a adevărit, în urmă mai bine de jumătate de veac, că a meritat acest elogiu anticipat.

Aici urmează ertăciunile dela familie, rudeni, popor, clopote, preoți, sfântul Altar, cărnia, prin rostu protopresbiterului, răposatul în Domnul se adresează așa: Prea Sfânt Altar! În fața Ta, unde în mod nevăzut tronează Mântuitorul lumii, Isus Christos, cincizeci și șase ani am săvârșit, plin de credință, jertfa cea fără de sânge, sfânta liturghie și celelalte slujbe dumnezești rânduite de maica biserică.

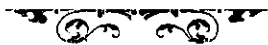
Cu durere mă despart azi de tine, bucuria, nădejdea și fericirea mea. Rugăciunile, care le-am înalțat de aici pentru popor, familie și pentru mine, fie pregătitoarele drumului, azi, când eu plec la Tatăl și părăsesc această lume, ca să mă primească așa, cum mă

găti acum, cu toate ornatele a lua vremea, pentru liturgia cea mare din ceruri.

Doamne primește sufletul meu, cu milă și ertarea păcatelor și mă așează în ceata dreptilor, — Amin!

Răcășdia, la 27 Februarie 1927.

Alexandru Munteanu
protopresbiter

Regulamentul

de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române.

Despre recuzățiune.

Art. 229. — Părțile înpricinat pot recuza direct sau prin apărător orice membru al consistoriului spiritual eparhial, Mitropolitan sau Central, dacă se află în următoarele cazuri:

- a) Dacă este interesat personal în proces;
- b) Dacă este rudă sau afin cu vreuna din părți până la al patrulea grad inclusiv;
- c) Dacă există dușmănie între el și una din părți.
- d) Dacă și-a manifestat public ori privat opiniunea sa mai înainte de a se pronunța hotărârea;
- e) Dacă a primit dela una din părți daruri sau promisiuni de daruri, ori de serviciu;
- f) Dacă a fost martor în pricină;
- g) Dacă judecătorul este frate, cumnat, rudă de sus sau de jos, ginere sau socru cu apărătorul părții.

Art. 230. — Dacă însă părțile vor declara direct sau prin apărător că-l primesc a-l avea ca judecător, membrul recuzabil va lua parte la proces.

În hotărâre se va face vorbire despre aceasta.

Art. 231. — Cel ce va voi să recuze, va trebui să facă propunerea sa de recuzare mai înainte de cercetarea pricinii.

Dacă cauzele de recuzare s'au ivit după începerea procesului, partea interesată le va propune îndată ce le va cunoaște.

Art. 232. — Recuzarea va fi propusă printr'un act de scris dat de președintelui, sau dacă recuzarea este în contra președintelui, dat membrului care va ține locul.

Acest act va fi iscălit de partea care propune recuzarea, sau de apărătorul său.

Art. 233. — Judecata va chibzui asupra propunerii de recuzare după ce se va asculta și concluziile organelor însărcinate cu acuzarea.

Judecătorul recuzat nu va putea lua parte la chibzuire.

Hotărârea consistoriului se va citi în ședință publică și va fi dată fără nici un apel.

Art. 234. — Dacă consistoriul hotărăște recuzarea, judecarea procesului se amână și se judecă din nou, completat cu membrii supleanți.

CAPITOLUL VI.

Consistoriul spiritual mitropolitan.

Instanța de apel.

Art. 235. — Pe lângă cele trei mitropolii istorice funcționează câte un consistoriu spiritual mitropolitan, ca instanță de apel și anume: La București pentru mitropolia Ungro-Vlahiei, la Iași pentru mitropolia Moldovei, a Bucovinei și a Bucovinei și la Sibiu pentru mitropolia Ardealului.

Art. 236. — Consistoriul spiritual mitropolitan se compune.

a) București din 5 membri ordinari și 5 membri supleanți;

b) Iași din 8 membri ordinari și 8 membri supleanți, iar

c) Sibiu din 5 membri ordinari și 5 membri supleanți.

Art. 237. — Atât membrii ordinari cât și cei supleanți sunt delegați în consistoriul spiritual mitropolitan, câte unul de fiecare adunare eparhială a fiecărei episcopii din cele cari compun circumscripția jurisdicțională a consistoriului spiritual mitropolitan, cu aprobarea chiriarhului și pe termen de 6 ani.

Art. 238. — Spre a fi ales membru în consistoriul spiritual mitropolitan se cer aceleași condițiuni ca și membrilor consistoriului spiritual, bucurându-se de aceleași drepturi și datorii ca și aceia.

Art. 239. — Președintele consistoriului spiritual mitropolitan se numește de mitropolit, pe toată durata mandatului, dintre membrii delegați.

Art. 240. — Ședințele consistoriului spiritual mitropolitan se țin cu majoritatea absolută a membrilor.

Hotărârile se iau cu majoritatea membrilor prezenți.

Art. 241. — În cazuri de caterisire, consistoriul spiritual mitropolitan judecă cu totalitatea membrilor și sentința se pronunță cu majoritatea lor absolută.

Competința consistoriului spiritual mitropolitan.

Art. 242. — Consistoriul spiritual mitropolitan judecă, în a doua instanță, toate apelările venite dela consistoriile spirituale eparhiale din circumscripția sa jurisdicțională.

Art. 243. — Ca instanță de apel are competența să se extindă atât asupra fondului cauzei cât și asupra formalităților de procedură pentru apelurile intrate spre judecată.

Art. 244. — În contra sentinței date de prima instanță cu drept de apel, acest drept îl poate exercita atât părțile cât și acuzarea.

Art. 245. — Apelul se declară la președintele consistoriului eparhial a cărui sentință se apelează

Art. 246. — Termenul de apel este de cel mult 30 zile dela data comunicării sentinței consistoriului spiritual eparhial.

Apelul intrat după acest termen se respinge.

Art. 247. — Apelul va fi semnat de apelant.

Art. 248. — Cererea de apel va cuprinde: numele, pronumele, profesia și domiciliul apelantului și al părților cu cari a fost în judecată, cum și motivele de apel. Ea va fi timbrată cu timbru legal și redactată în termeni cuviincioși.

Apelul redactat în termeni necuviincioși se respinge.

De asemenea se va alătura la cererea de apel și copie legalizată de pe hotărâre, sau depe dispozitivul hotărârii apelate. Dacă apelantul voește a se servi și de alte acte afară de cele depuse în dosarul consistoriului spiritual eparhial, va trebui să le depună odată cu cererea de apel în care se va face mențiune despre aceasta.

Art. 249. — Președintele consistoriului spiritual eparhial, îndată ce primește cererea de apel, dispune trimiterea ei împreună cu întreg dosarul cauzei consistoriului spiritual mitropolitan.

Art. 250. — Președintele consistoriului spiritual mitropolitan primind apelul îl înscrie pe registru de judecată în termen de cel mult 10 zile și hotărăște data de înfățișare a părților și emite citațiunile.

Art. 251. — În apel nu se face nici o cerere nouă care nu s'a făcut la prima instanță, afară de cereri care servesc ca mijloace de apărare la cauza apelată.

În apel nu se va putea schimba nici cauza, nici obiectul pricinii și nici calitățile părților.

Art. 252. — Pierderea termenului de apel atrage după sine definitivarea sentinței.

Procedura consistoriului spiritual mitropolitan.

Art. 253. — Procedura în fața consistoriului spiritual mitropolitan se urmează după orânduețile prevăzute la consistoriul spiritual mitropolitan.

Art. 254. — Dacă cauza apelată nu pare judecătorilor destul de bine instruită în prima instanță, ei vor putea să întregească toate lipsurile constatate.

Art. 255. — Sentința consistoriului spiritual mitropolitan se extinde atât asupra formelor de procedură, cât și asupra fondului. Ea poate să confirme, ori să schimbe în total sau în parte hotărârea apelată.

Art. 256. — Hotărârile consistoriului spiritual mitropolitan se dau cu drept de recurs.

În caz de caterisire pentru abateri dela doctrină și ritual, recursul se îndreaptă direct către Sf. Sinod.

Art. 257. — Recursul trebuie făcut în timp de 30 zile dela primirea sentinței.

Art. 258. — Convocarea consistoriului se face în scris de președinte, iar membrii sunt datori să se conformeze.

Călcarea acestei dispozițiuni, fără motiv de forță majoră, atrage pentru prima oară pierderea onorariului

pentru ziua convocării, iar pentru a doua oară, pe lângă pierderea onorariului, poate atrage și pedepse disciplinare din partea comisunii disciplinare căreia i se va adresa președintele.

Despre ședințe.

Art. 259. — Ședințele consistoriului spiritual mitropolitan se vor deschide la ora 12, și durează până la ora 18.

Neprezentarea membrilor la ora legală și la lucrările consistoriului constituie un act de lipsă dela datorie.

Este permis judecătorilor, pentru terminarea unui proces început în orele legale, să rânduiească o ședință de noapte, care însă nu se va prelungi după miezul nopții.

Ședințele consistoriului spiritual mitropolitan nu sunt publice și la ele nu pot asista decât părțile implicate, mărtorii și apărătorii lor.

Art. 260. — Când consistoriul spiritual mitropolitan va cere părților să depună concluziuni în scris, acestea trebuiesc depuse la grefă cel puțin cu o zi înainte de termenul fixat pentru pronunțarea deciziuni.

Grefierul este dator a le viza și data.

Odată depuse aceste concluziuni numai pot fi retrase. Se poate însă depune un supliment de concluziuni înăuntrul termenului fixat.

Art. 261. — Toate actele depuse de părți în instanță vor trebui să fie vizate de președintele ședinței chiar în ziua prezentării lor.

Art. 262. — Membrii consistoriului spiritual mitropolitan sunt datori a nu lăsa prin atitudinea lor a se înțelege opiniunile ce ar avea în procesul ce judecă, sub sancțiunea dela art. 229.

Ș T I R I

Chestia românească în presa din America.

Din prilejul vizitei M. S. Reginei Maria în America, clevetitorii Țării au pus la cale redactarea unui memoriu despre pretinsele persecuții ale minoritarilor și sectarilor din România. Memoriul era să fie prezentat Reginei noastre de către o delegație a Bapțiștilor din America. Majestatea Sa, grăbindu-se acasă din cauza boalei Augustului ei Soț, n'a putut primi în audiență delegația. Memoriul s'a publicat la 27 Noemvrie în revista: The Churchman, din Newyork. El cuprinde date calumniatoare. Consilierul ref. arhidiecezan Tr. Scorobeț din Sibiu a trimis îndată o întâmpinare în limba engleză, în care se dovedește cu date, că regimul românesc acordă minoritarilor în chestii culturale și școlare mai multe drepturi decât prevăd clauzulele tratatelor de pace, — această întâmpinare s'a publicat în numita revistă religioasă la 19 Februarie a. c. Redacția revistei a înștiințat pe păr. Scorobeț, că înainte de publicarea răspunsului său, a prezentat persoanelor cari au semnat memoriul, textul întâmpinării sale.

† **Constantin Morariu**, arhipresbiter mitropolit și consilier consistorial, s'a săvârșit din această viață în 16 Martie a. c. după o activitate bogată și binecuvântată, în vârstă de 73 ani.

Biserica Bucovinei pierde în defunctul un preot erudit și cu sufletul curat, iar neamul nostru un luptător cu inimă caldă și neînfrânt, care și-a împletit viața sa și bogata sa activitate pastorală și literară cu viața românească și ortodoxă a Bucovinei timp de aproape jumătate de secol.

Foaia Diecezană cu nefațărîtă recunoștință își aduce aminte de colaboratorul său de pe vremuri și depune o lacrimă pioasă pe mormântul părintelui C. Morariu, care cu cuvântul său cald și sincer și cu creștineștile sale îndemnuri de iubitor păstor sufletesc, nu arareori a îmbogățit și paginile foii noastre.

În veci pomenirea lui!

Aniversarea revistei Convorbiri literare, care împlineste în 1927 șasezeci de ani de existență, s'a serbat Duminecă la fundația Carol în capitală. Au asistat la serbare mai mulți domni miniștri, numeroși profesori, scriitori, studenți ș. a. Singurul supraviețuitor din întemeetorii Convorbirilor, dl Iacob Negruzzi, n'a putut lua parte din cauza unei indispoziții. În ședința, prezidată de dl. Meissner, a citit dl. Tzigara-Samurcaș scrisoarea M. Sale Reginei Maria, care trimite, cu prilejul acestei aniversări, inimioase urări de viață lungă revistei. Între felicitările și omagiile aduse conducătorilor revistei, este și salutul presei ardelene, tălmăcit prin cuvintele d-lui ministru I. Lupăș.

Fuziunea partidului național cu partidul poporului. În consiliul de miniștri, ținut săptămâna trecută, dl. V. Goldiș, ministrul cultelor, a citit comunicatul, prin care parlamentarii partidului național român, întruniți în 10 Martie 1927, decid în unanimitate alipirea desăvârșită la partidul poporului de sub conducerea d-lui general Averescu. Hotărârea aceasta se motivează prin rezultatele importante obținute de d-l gen. Averescu atât în politica internă, cât și în cea externă, precum și prin încrederea deplină în conducătorul partidului poporului, după ce între reprezentanții autorizați ai partidului național român și între membrii partidului poporului s'au creat legături sufletești durabile, care pot garanta rodnică activitate închinată binelui obștesc.

Advenștii. Zilele trecute s'au făcut descinderi la casele de rugăciune, din București, ale advenștiilor. S'au confiscat diferite broșuri și s'a hotărât oprirea intrunirilor. Una dintre case, din strada Popa Tatu 38, a fost sigilată, iar predicatorul său adventist Iohann Bauer, e arestat, fiind învinuit de-a fi adus și arătat credincioșilor în casa de rugăciune mai multe clișee luminoase,

unde sunt reprezentați preoți ortodocși în mijlocul ospețelor. S'a deschis acțiune publică de dare în judecată împotriva lui Iohann Bauer.

Uniformele școlare. Ministerul Instrucțiunii publice a dispus ca măsura obligativității portului uniformei să se amâne pentru începutul anului școlar viitor.

Românii din Ucraina. Ținându-se un congres al minorităților din Ucraina, s'a adevărit, că în această țară sunt 375.000 de Români.

Nou! A apărut: Dr. Vasile Loichita: Chiliasmul (Milenarismul), expunere și critică dogmatică. Prețul 40 Lei. Se poate comanda dela autor și dela Librăria diecezană Caransebeș.

CONCURS.

Pe baza decisului Ven. Cons. diecezan din 9 Dec. 1926, Nr. 4169 B., se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru ocuparea postului de paroh în parohia II. de clasa III. din Criciova (protopresbiteratul Lugojului) rămasă vacantă pe urma preotului Iuliu Nicolaevici.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 30 jug., după care alesul preot va solvi dările.
2. Un intravilan de 800□.
3. Stola uzitată.

În lipsă de casă parohială, alesul preot va avea să se îngrijească singur de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta cererile de concurs Prea On. Oficiu protopresbiteral din Lugoj, adresate fiind Consiliului parohial din Criciova.

Concurenții sunt poștiți să se prezinte în vîrăo Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică cu prealabilă încunoștințare a Prea On. Oficiu protopresbiteral, pentru a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie bisericăscă, dar nici decum în ziua alegerii.

Criciova, din ședința comitetului parohial ținută la 15 Ianuarie 1927.

Silviu Secoșan
președinte.

Aurel Deboșan
notar.

În conțelegere cu mine:

1—3

Dr. George Repoviciu m. p.

Nr. 215 B. ex. 1927.

Acest concurs se publică cu aceea, că — în baza aliniatului ultim din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și res-

pective 12 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex. 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 26 Ianuarie 1927.

Filaret Musta m. p.
Arhiereu, Vicariu episcopesc

Intreprinzătorul nu are drept de a pretinde diurne sau spese de călătorie.

Intreprinzătorul nu este în drept să rebonifice comunei bisericești spesele avute cu compunerea planului.

Spesele contractului și timbrele le va suporta intreprinzătorul.

Iam, din ședința adunării parohiale, ținută în 13 Martie 1927.

Ștefan Otonoga
preot, președinte.

Toma Surlaș
notar.

Licitațiune minuendă.

Pe baza încuviințării Vên. Consiliu eparhial ort. rom. din Caransebeș ddo 18 Martie a. c. Nr. 1182 E. se escrie licitațiune minuendă pentru facerea gardului de fier la ocolul sf. biserici ort. rom. din Iam.

Prețul de esclamare este 60,000 Lei.

Licitațiunea se va ținea la primăria comunală, Duminecă în 3 Aprilie a. c. la orele 2 p. m.

Doritorii de a întreprinde acest lucru să se prezinte în ziua amintită, având a depune vadiul de 10% din prețul esclamării, în bani gata ori în hârtii de valoare.

Planul și specificațiunea de spese și măsuri precum și condițiunile de licitațiune se pot vedea în orice zi la oficiul parohial din loc.

Comuna bisericească își rezervă dreptul de preferință asupra acelor măestri intreprinzători, în cari va avea mai multă încredere.

TOȚI cari iubiți literatura

cereți un număr de probă
din revista literară

„COSINZEANA“

care apare cu colaborarea
celor mai de seamă scriitori.

Adresa: CLUJ, Piața Cuza Vodă 16

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare. :-: Luminile se pot procura direct dela fabrică (atelier) sau dela și prin epitropiile parohiale.

